

A vibrant tropical beach scene. In the foreground, a man and a woman are sitting on the sand, leaning against a large palm tree. The man is wearing a white polo shirt and sunglasses, and the woman is wearing a colorful patterned dress and sunglasses. They are both looking towards the right. The background shows a sandy beach, waves breaking on the shore, and distant mountains under a bright sky. The text 'BRYNN KELLY' is written in red, bold, sans-serif font at the top. Below it, 'PETLIK' and 'SAAR' are written in a much larger, red, bold, sans-serif font, stacked vertically.

BRYNN KELLY
PETLIK
SAAR

Brynn Kelly
Deception Island
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel

Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise
õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja
sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus
tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on
täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2016 by Bronwyn Sell

© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised
firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M09333817
ISBN 978-9949-82-115-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

1. peatükk

Aeg sellega ühele poole saada.

Rafe Angelito andis kahele oma meeskonnaliikmele käega märku. Mehed lükkasid täispuhutava paadi vette ja hüppasid selle sisse, kivikeste kriipimine paadikere all ainsaks hääleks kuuvalgel lahel. Nagu ta oli ennustanud, oligi ameeriklanna oma jahi ööseks kaldale lähemale toonud, et India ookeani passaattuulte eest varjuda.

Michael tõmbas köie paati, samal ajal kui tema vend Uriel lasi mootori alla ja käivitas selle. Rafe proovis peenikest köit, keris selle kokku ja pistis oma taskusse. Arvatavasti polnud neil ärahellitatud pärijanna poolt probleeme oodata, ent kuna kaalul oli tema poja tulevik, ei kavatsenud ta riskida. Inimrööv inimröövi eest.

Ta venitas oma kaela. Viimaks ometi oli aeg tegutsema asuda. Nad olid koidust saati jahti läbi saarestiku jälitanud, oodates õiget hetke. Kõik pidi toimuma välgukiirusel – naise kinninabimine, jahilt lahkumine. Isegi kui ta jõuab hädasignaali välja saata, on nad reageerimise ajaks juba läinud.

„Kiiremini!“ käsutas ta, tundes lapsepõlves räägitud keele suhtes võõrastust.

„Jah, *capitaine!*“

Rafe lõug tõmbus Urieli nalja peale pingule. „Kutsu mind veel nii ja ma rebin sul häälepaelad välja.“ Sel nädalal polnud ta Prantsuse võõrleegionär. Ta oli jälle Kadunud Poiss, meeldis see talle või mitte.

Michael ulatas talle telefoni, noogutades ekraani poole. Tekstisõnum.

Rafe litsus hambad kokku. Jälle Gabriel. „Mis toimub, vennas?“

Ta tõmbas kinda käest, haaras reelingust ja vastas ühe käega oma emakeeles trükkides. „Veel mõned minutid ja naine on meil käes.“

Ja ma pole sulle mingi vennas, tõbras selline.

Vastus saabus mõne sekundi pärast. „Ära seda untsu keera, Raphael, muidu jääb poiss minu kätte.“

Rafe kõhus keeras. Tema poeg oli olnud kaitstud, süütu – kõike, mida Rafe ise ei saanud minevikus olla. Theo oleks praegu pidanud olema koos oma vanaemaga kodus, Korsikal, koolis käima, õppima kala püüdma ja jalgpalli mängima. Ent öösel olid tulnud Kadunud Poisid, täpselt nagu ligi kolmkümmend aastat tagasi Rafe juurde, kui ta pagulaslaagris tolmu sees oli maganud.

Telefon sumises veel kord. „Onu Gabriel meeldib talle. Temast saab tubli leitnant, kui temaga lõpetanud olen.“

Ekraani täitis Theo nägu, tumedates silmades hirmul pilk. Rafe süda jõnksatas. Tema poja kõrval, käsi poisi õlal, irvitas üks mees – Gabriel. Kaksikümmend aastat vanem, kuid endiselt matšeetearmiga ninal. Rafe võttis telefonist tugevamalt kinni. Milline „onu“ küll rööviks üheksa-aastase poisi, et sundida ta isa vastikut kuritegu sooritama?

Gabriel, vaat selline. Kuid milleks röövida Ameerika senaatori tütar? Kadunud Poiste inimkaubanduse ohvriteks olid tavaliselt juba nagunii kadunud hinged – prostituutideks müüdnud neid ja naised, keda keegi ei tahtnud, või siis lapssõduriteks sunnitud orbudest poisid nagu Rafe. See rikas pärijanna oli umbes nagu Ameerika printsess. Totter risk, ent vähemalt võis Rafe veenduda, et naisele ega ka tema pojale liiga ei tehtaks. Mis oli parim, mis sai juhtuda? Et nädala jooksul maksab naise isa kaksikümmend miljonit, naine saab koju ja Rafe saab Theo tagasi. Ent halvim?

Raksaki. Ekraan mõranes, killustades pildi Theo näost. Rafe lödvendas haaret ja pistis viletsa telefoni oma taskusse. Halvimat ei juhtu. Ta

tõmbas kinda kätte. Rumal oli olnud arvata, et ta saab oma mineviku seljataha jätta.

Ta silmitses jahti, hõbedast ja skeletitaolist, rehvitud purjedega. Mingit liikumist polnud näha. Kui veab, siis naine magab. Märguande peale pööras Uriel paadi loodesse, et jahile alltuule küljelt läheneda. Rafe tõmbas nägu katva mütsi alla ja andis meeskonnale märku, et nad sama teeksid. Poleks hea, kui nende näod ameeriklase veebikaamerasse jääksid.

„Ei ühtki viga,“ urises ta. „Kui keegi teeb tüdrukule liiga, siis ma veel näitan.“

Purjevall kõlksatas vastu masti, kui jaht lainel kõikus. Holly Ryan sulges oma silmad ja sirutas end tekil, nautides lainete loksumist.

Ta hingas sisse sametjat õhku ja ohkas. See hajus õhe, ühinedes vastu laevakeret laksuvate lainete ja kaugelt kostva mootorihäälega. Troopiline kuumus imbus ta nahka. Kui elu saaks igavesti selliseks jääda – ärgata koiduajal ja heita ankrusse hämaras, päikesest pleekinud juuksed ujumisest kokku kleepunud, tedretähniline nahk soolast kare.

Ta pani käed kuklale. Paat polnud palju suurem ega mugavam kui ta vangikong, ent teadmine, et betoonmüür ei varja enam silmapiiri, mõjus uimastavalt. Halleluuja! Ja mis siis, kui päris Laura Hyland rüüpas šampanjat oma isa luksusjahil kusagil Bali kandis, samal ajal kui Holly purjetamisega vaeva nägi? Ta võis vabaduselõhnast joo-buda – see oli soolane ja mereadrune.

Veel neli kuud purjetamist ning siis on Holly täitnud oma osa sellest neetud tehingust ja teeninud piisavalt raha, et unustada õudus, mida ta elu oli endast siiani kujutanud. Vahepeal aga kavatses ta kõike nautida. Ta oli teinud palju hullemaid asju ja väiksema tasu eest.

Nüüd oli kuulda, kuidas paadimootor kiirest sõidust kiunus. Kalapüüdmiseks oli aeg veidi hiline ja siin vihmametsas polnud ühtki küla. Sellepärast oligi ta ankrusse jäämiseks just selle koha valinud –

mida vähem inimesi ta Laurana kohtas, seda parem. Ka Indoneesias olid inimesed sellest New Yorgi seltskonnatahest ja ta üksinda ümber maailma reisimisest kuulnud. Ehkki Holly sarnanes pärast kerget stiilimuutust Lauraga, ei saanud ta tõe ilmsikstulekuga riskida.

Mootorimüra muutus vaiksemaks – paat aeglustas sõitu, vesi ümber sulisemas. See lähenes jahile. Holly tõusis järsult püsti, kukla-karvad turritamas. Täispuhutavalt paadilt helkis kuuvalgust ja selles oli kolm suurt kuju. Ei ühtki lampi, paat lähenemas jahile. Holly hingas värisedes. Tegemist polnud kohaliku kalapaadiga. Ehk oli see mõni ajakirjanik, kes oli kõmujahile tulnud, aga siia ja veel sellisel kellaajal? Vaevalt küll. Haiuimejahile tulnud paat? Viimaste päevade jooksul olid kümned suured haid jahist mööda ujunud.

Kes nad ka polnud, Hollyl ei olnud neist pääsu. Kuni ta ankru hii-vab, on nad juba tema juurde jõudnud. Hädaabikutsest või signaal-raketist poleks siin pärapõrgus mingit kasu.

Ta tormas kajutisse, haaras taskunoa ja pistis selle oma lühikeste pükste taskusse. Mida ta veel relvana sai kasutada? Neetud senaator, kes ei lubanud Hollyl tulirelva kaasa võtta. Naine silmitses raadiot, hammustades huulde. Helistamiseks polnud aega – pealegi, kui need mehed ta siin nurka ajavad, poleks tal põgenemisteed. Ta hüppas uuesti redelile. Paat lähenes tüürpoordile, mehed vaikisid. Mütsid. Nad kandsid peas nägu varjavaid mütsi. Kurat. Holly pööras end ringi. *Kiiresti, kiiresti!* Ta pilk peatus vintsi vändal. Ta tõmbas selle soklist välja ja kaalus peos. Vana hea raske metall.

Samal ajal kui üks meestest kõie kinni sidus ja paadi jahi kõrvale juhtis, astus teine ahtrile, vaarudes, nagu istuks ta kaksiratsa kõiel. Mees oli jässaka kehaehitusega ja võimalik, et ta polnud purjetaja-tüüpi. See võis Hollyle kasuks tulla. Ta peitis vintsivända selja taha, silme alt ära.

„Mida te tahate?“ küsis ta, kõlades enesekindlamalt, kui seda tundis.

„Me ei taha sulle viga teha.“ Sügav hääl tuli täispuhutava paadi vöörist, kõlades tugeva aktsendiga, kuid täiuslikus inglise keeles...